

ŁUK, STRZAŁY I TARCZE ŁUCZNICZE

Każdy łuk składa się z dwóch części — drzewca (1) i cięciwy (2). Poszczególne części drzewca mają różne nazwy. Najgrubsza, środkowa część drzewca nazywa się majdanem (3). Boczne, ściągające się ku końcowi części nazywają się ramionami (4). Ramiona (dolne i górne) nie są jednakowej długości. Górne jest nieco dłuższe od dolnego (o długość majdanu). Końce ramion, w których są wyżłobione rowki do cięciwy, nazywają się gryfami (5). Strona zewnętrzna drzewca, szersza i płaska, nazywa się grzbietem (6), a wewnętrzna, wyokrąglona — brzuścem (7).

Po takim wstępnym zapoznaniu się z łukiem możemy przystąpić do jego wykonania. Drzewce łuku (1) wykonamy z drewna twardego, oznaczającego się dużą sprężystością. Najlepiej do tego celu nadaje się drewno jesionowe, bukowe, klonowe, akacjowe lub jarzębinowe. Drewno musi być suche i zdrowe, bez sęków i pęknięć.

Z przeznaczonego do wyrobu drewna wystrujemy belkę o wymiarach $25 \times 30 \times 1600$ mm i strannie ją wygładzimy. Na szerszej ścianie belki wyznaczymy środek drzewca i odmierzymy w jedną stronę 3 cm, a w drugą 7 cm. Będzie to majdan. Następnie linie te przedłużymy pod kątem prostym na boczne, węższe ścianki belki i wyznaczymy linie krawędziowe na szerszych i węższych ściankach belki, wg których ścięnimy oba ramiona łuku. Krawędzie obu ramion i ich końce (gryfy) zaokrąglimy od strony brzuśca do wymaganych wymiarów. Środek łuku, czyli majdan wzmocnimy od wewnątrz podkładką (8). Podkładkę o wym. $10 \times 30 \times 100$ mm wykonamy z twardego drewna, nakleimy ją na majdan klejem wodoodpornym i dobrze dociśniemy klejami albo przybijemy kilkoma gwoździkami, które później, po wyschnięciu kleju, wyciągniemy obcążkami. Teraz całe drzewce, z wyjątkiem majdanu, wygładzimy ściernym papierem i nasycimy kilkakrotnie lnianym olejem, który za każdym razem powinien całkowicie wsiąknąć w drewno.

Wzmocniony podkładką majdan posmarujemy dookoła wodoodpornym klejem i owiniemy go taśmą lub cienkim sznurkiem ściśle zwój przy zwoju. Początek i koniec sznurka podwinimy pod opłot. Cięciwę łuku (2) skrócimy z cienkich lnianych nici szweskich lub introligatorskich — natartych woskiem lub parafiną. Długość cięciwy powinna wynosić około 2 m. Na jednym jej końcu uformujemy pętlę do zakładania jej na górny gryf, drugi koniec zawiążemy na dolnym gryfie. Aby cięciwę zabezpieczyć przed wyciąganiem w czasie strzelania, możemy zawiesić ją na haku i obciążyć 2—3 cegłami na przeciąg 24 godzin. Odległość cięciwy od majdanu po założeniu jej na łuk powinna wynosić 120—150 mm. Strzały (9) o ϕ 8 mm i długości 650 mm wykonamy z drewna świerkowego. Drewno musi mieć proste i drobne słoje i powinno się dać równo łupać. Odtupane bełeczki obrabiamy na okrągło i wygładzamy ściernym papierem. Jedynym wymaganiem, jakie stawiamy strzałom, jest ich doskonała prostota i okrągłość. Jeden koniec strzały, zwany grotem, zaostriamo stożkowo, a w drugim, zwanym bełtem, wytniemy rowek szerokości 3 mm i głębokości 6 mm do zakładania strzały na cięciwę.

Krawędzie rowka lekko zaokrąglimy. W odległości 35 mm od końca strzały umocujemy za pomocą kleju po połowie gęsiego pióra długości 60—70 mm i szerokości 12—15 mm. Jeśli połówka pióra będzie szersza, to nadmiar zetniemy nożyczkami. Pióra wpuścimy w wąskie szczelinki, nacięte nożem przy końcu strzały. Strzałę nasycimy olejem lnianym i zaciśniemy politurą albo lakierem, tak jak drzewce łuku. Ciężar strzały po jej wykończeniu nie powinien przekraczać 20—22 gramów.

Tarczę łuczniczą wykonamy ze słomy i płótna. Ze słomy uplecimy warkocz długości około 6—7 m. Warkocz powinien być na całej długości jednakowo gruby i szeroki (około 2×4 cm) oraz gładki. Warkocz zszywamy dość ściśle w krążek o średnicy 60—70 cm mocną lnianą nitką i następnie obszywamy go zwykłym płótnem. Na płótnie malujemy farbą 5 kół współśrodkowych o coraz to większej średnicy. Średnica największego koła powinna wynosić 50 cm, najmniejszego — 5 cm.

Tarczę zawiesimy na stojaku wykonanym z listew drewnianych w kształcie trójnoga ustawionego pod kątem 75° do płaszczyzny pionowej. Końce listew tworzących trójnog powinny być zaostrzone, aby umożliwić mocne oparcie ich w ziemi.

